

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/59/2022
Identifikačné číslo spisu:	1109202514
Dátum vydania rozhodnutia:	23.08.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Beáta Miničová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:1109202514.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beaty Miničovej a členiek senátu JUDr. Ivany Izakovičovej a Mgr. Sone Pekarčíkovej v spore žalobkyne: Mestská časť Bratislava - Staré Mesto, Bratislava, Vajanského nábrežie č. 3, IČO: 00 603 147, proti žalovanému: V. N. Oprava vodo a plynoinštalácií, Bratislava, Poštová 2, IČO: 11 665 653, právne zastúpenému advokátskou kanceláriou Hagyar & Partners, s.r.o., Bratislava, Vlčkova 8/A, IČO: 51 473 208, o zaplatenie 138 461,52 eura s príslušenstvom, v konaní o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 6. apríla 2022 č. k. 3Cob/141/2019-596, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a.

II. Žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 25. apríla 2017 č. k. 25Cb/114/2009-474, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni istinu 138.461,52 eura s úrokom z omeškania vo výške 14,25% z dlžnej sumy ročne od 29. augusta 2008 do zaplatenia (výrok I.) a určil, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania od žalovaného v plnom rozsahu (výrok II.).

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie poukázal na žalobu, v ktorej sa žalobkyňa dňa 23. januára 2009 domáhala proti žalovanému zaplatenia žalovanej istiny titulom toho, že žalobkyňa má Protokolom č. XX/XXXX o zverení majetku hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy do správy mestskej časti Bratislava Staré Mesto zo dňa 21. decembra 1992 zverenú do správy nehnuteľnosť (spoluvlastnícky podiel 1) - stavbu na B. ulici č. X v Z., súpisné č. XXXXXX, postavenú na pozemku parcelné č. XXXX zastavané plochy a nádvoria, zapísanú na LV č. XXXX. Spoluvlastníkmi predmetného domu v podiele 1 sú V. N. a manželka W. a spoluvlastníkom druhej polovice bolo hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava. Žalobkyňa a ostatní spoluvlastníci uzatvorili so žalovaným ako fyzickou osobou podnikateľom dňa 22. júna 1994 Zmluvu o výkone správy nehnuteľnosti, ktorou spoluvlastníci domu poverili žalovaného ako správcu zabezpečovaním prevádzky domu a zabezpečením údržby a opráv spoločných častí, spoločných zariadení a príslušenstva vrátane pozemku, ktorý prináleží

k tomuto domu, za podmienok uvedených v tejto zmluve (čl. II zmluvy). Žalovaný nepredkladal žalobkyni v rozpore so zmluvou vyúčtovanie správy domu po ukončení kalendárneho roka (konkrétne za roky 2003-2007). Na základe rokovania žalobkyne so žalovaným dňa 16. júla 2008, na ktorom bolo žalobkyni v rovnopisoch odovzdané vyúčtovanie správy domu za obdobie rokov 2003-2007, žalobkyňa listom z 4. augusta 2008 oznámila žalovanému, že odsúhlasuje žalovaným predložené vyúčtovanie správy domu za roky 2003-2007 a požiadala žalovaného o prevod výnosov domu na účet žalobkyne, pričom žalovaný si túto svoju povinnosť voči žalobkyni v zmluvne určenej lehote nesplnil, teda poukázanie prenosu výnosov domu za obdobie rokov 2003-2007, patriacich žalobkyni vo výške jej spoluvlastníckeho podielu, nesplnil.

2.1. Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania ustálil, že žalobkyni svedčí aktívna vecná legitimácia v predmetnom konaní, nakoľko je preukázateľne subjektom záväzkového vzťahu založeného Zmluvou o výkone správy nehnuteľnosti z 22. júna 1994. Súd v súvislosti s uvedeným poukázal na znenie ust. § 2 ods. 2 zákona č. 377/1990 Zb. o hlavnom meste Slovenskej republiky Bratislave, pričom priamo toto zákonné ustanovenie teda dáva mestským častiam oprávnenie hospodáriť so zvereným majetkom hlavného mesta za podmienok ustanovených zákonom a štatútom hlavného mesta. V nadväznosti na uvedené okresný súd poukázal na to, že samotný štatút vo svojom článku 36 stanovuje povinnosť pre hlavné mesto a mestskú časť spísať protokol o zverení majetku do správy mestskej časti, čo bolo v predmetnej veci dodržané, a to Protokolom č. XX/XX o zverení majetku hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy do správy mestskej časti Bratislava Staré Mesto zo dňa 21. decembra 1992. Súd prvej inštancie skonštatoval, že bol dodržaný aj postup vyplývajúci s § 5 Všeobecne záväzného nariadenia hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy č. 2/1993 zo dňa 29. apríla 1993 o zásadách hospodárenia s majetkom hlavného mesta Slovenskej republiky. Zároveň v zmysle čl. 36 štatútu bola mestská časť oprávnená veci zverené jej do správy a súvisiace práva a záväzky zveriť do správy organizáciám alebo zariadeniam, ktoré založila alebo zriadila, v danom prípade SaÚD Ba Staré Mesto, pričom jej udelila určité oprávnenia vyplývajúce zo Zriaďovacej listiny zo dňa 20. decembra 1991. Zákon takúto možnosť nevyučoval, naopak z doslovného znenia vyššie uvedeného zákonného ustanovenia § 2 ods. 2 zákona č. 377/1990 Zb., táto možnosť vyslovene vyplýva, keď toto ustanovenie odkazuje na štatút hlavného mesta a ustanovenia štatútu túto možnosť výslovne uvádzajú. Z poverenia starostky zo dňa 26. mája 1992 udeleného R.. F.. N. K., riaditeľovi SaÚD Ba Staré Mesto a následných pokynov mu udelených konkrétne z bodu 1. písm. b) vyplývalo oprávnenie na uzatvorenie zmluvy o výkone správy pre prípad, kedy je žalobca, resp. hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava spoluvlastníkom nehnuteľnosti vo výške spoluvlastníckeho podielu 1/2. Uvedený postup nijako neodporuje ani ustanoveniam zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí uvádzaným žalovaným, konkrétne § 6 ods. 1 a 2 a ani od 1. januára 1994 účinného ods. 5 uvedeného zákona, ani § 9 ods. 2 písm. c) uvedeného zákona. Okresný súd ďalej poukázal na to, že čl. 39 štatútu hlavného mesta ďalej jednoznačne stanovuje, čo sa myslí pod správou majetku hlavného mesta a v danom smere správu definuje ako oprávnenie mestských častí zvereny majetok držať, užívať, brať úžitky a nakladať s ním v súlade so štatútom a osobitnými uzneseniami mestského zastupiteľstva. Zároveň v zmysle čl. 38 ods. 1 písm. c) štatút stanovuje, že práve žalobkyňa (mestská časť) je osobou, ktorá je oprávnená používať všetky právne prostriedky na ochranu majetku vrátane včasného uplatňovania svojich práv alebo oprávnených záujmov pred príslušnými orgánmi, t.j. aj súdmi, štatút uvedené upravuje dokonca ako povinnosť pre mestskú časť. V danom prípade mal v zmysle uvedeného súd prvej inštancie za to, že žalobkyňa je oprávnená (v zmysle štatútu dokonca povinná) domáhať sa svojich práv spojených so správou zvereného majetku aj súdnou cestou, a teda je daná jej aktívna vecná legitimácia v predmetnom konaní.

2.2. Ohľadom tvrdenia žalovaného, že uzavretiu Zmluvy o výkone správy nehnuteľnosti nepredchádzalo predchádzajúce rozhodnutie mestského zastupiteľstva, respektíve miestneho zastupiteľstva, ktoré malo byť podľa názoru žalovaného potrebné či už v zmysle vyššie uvedeného ust. § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, resp. podľa § 15 ods. 2 písm. b) zákona č. 377/1990 Zb. o hlavnom meste Slovenskej republiky Bratislave, súd poukázal na predmet Zmluvy o výkone správy nehnuteľnosti, ktorým je zabezpečenie prevádzky domu a zabezpečenie údržby a opráv spoločných častí, spoločných zariadení a príslušenstva vrátane pozemku, ktorý prináleží k tomuto domu za podmienok uvedených v zmluve, teda predmetom zmluvy nie je nakladanie s majetkovými právami žalobkyne, tieto ostali naďalej aj po uzatvorení Zmluvy o výkone správy nehnuteľnosti žalobkyni. Nejde teda o úkon, pri ktorom by išlo o nakladanie s majetkovými právami v určenej hodnote v zmysle cit. ust. § 9 ods. 2 písm. c) zákona č.

138/1991 Zb., alebo ktorý by bolo možné zaradiť medzi najdôležitejšie úkony v zmysle vyššie cit. ust. § 15 ods. 2 písm. b) zákona č. 377/1990 Zb., a teda ktorému by muselo predchádzať rozhodnutie mestského, obecného, resp. miestneho zastupiteľstva. K nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 389/08 zo dňa 1. apríla 2009 okresný súd uviedol, že sa týka odlišnej právnej situácie, v ktorej bola posudzovaná platnosť právneho úkonu starostu obce (uzavretie zmluvy), v rámci ktorého starosta obce rozhodoval o majetkových záväzkoch obce bez predchádzajúceho súhlasu obecného zastupiteľstva, pričom bolo konštatované, že súhlasu obecného zastupiteľstva podliehajú vždy zmluvné prevody vlastníctva hnutelného majetku nad hodnotu určenú obecným zastupiteľstvom, ako aj nakladanie s majetkovými právami v určenej hodnote. Súd v súvislosti s uvedeným opätovne poukázal na to, že predmetom Zmluvy o výkone správy nehnuteľnosti nie je prevod nehnuteľných, hnutelných vecí, ani nakladanie s majetkovými právami žalobkyne, ale len správa majetku, citovaný nález teda nie je možné aplikovať na túto procesnú situáciu.

2.3. V odôvodnení súd prvej inštancie poukázal k tvrdeniu žalovaného, že žalobkyňa nebola oprávnená sama vo svojom mene podať žalobu na to, že v čase podania žaloby, pokiaľ išlo o aplikáciu ust. § 6 ods. 4 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, tak uvedené ustanovenie je účinné odo dňa 1. júla 2009, a teda v čase podania žaloby právny predpis neukladal žalobkyni konať výlučne len v mene Hlavného mesta SR Bratislavy. Postup, ktorý by spočíval v zamietnutí žaloby z uvedeného dôvodu by bol retroaktívny. Taktiež vo vzťahu k argumentácii žalovaného ohľadom použitia zákona č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu, konkrétne jeho ustanovenia § 2 ods. 2, podľa ktoré správca nekoná vo vlastnom mene, ale v mene štátu, podľa názoru okresného súdu v tomto prípade nie je možné aplikovať toto ustanovenie zákona, a to z dôvodu, že hospodárenie s majetkom obce, resp. hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy upravujú osobitné právne predpisy, ktorými sú zákon č. 138/1991 Zb. o majetku obcí a zákon č. 377/1990 Zb. o hlavnom meste Slovenskej republiky Bratislave, analógia zákona tu teda nie je potrebná. Súd mal zároveň za to, že došlo k platnému uzatvoreniu Zmluvy o výkone správy nehnuteľnosti a žalobkyňa pri jej uzatvorení postupovala v súlade so zákonom. Vlastníci predmetnej nehnuteľnosti zmluvou poverili žalovaného zabezpečovaním prevádzky a údržby nehnuteľnosti, pričom strany zmluvy vyhlásili, že s obsahom zmluvy súhlasia a na znak súhlasu ju vlastnoručne podpísali. Žalovaný si povinnosti mu uložené zmluvou, konkrétne povinnosť uvedenú v čl. III bodu 3. spočívajúcu v povinnosti žalovaného poukázať výnosy domu spoluvlastníkom podľa výšky ich podielov do 14 dní po odsúhlasení vyúčtovania správy domu s vlastníkmi nesplnil, keď nepoukázal výnosy z nehnuteľnosti žalobkyni za roky 2003-2007. Tvrdenie žalovaného o tom, že Zmluva o výkone správy nehnuteľnosti nedostatočne vymedzovala, ktorému subjektu sa majú finančné výnosy domu poukazovať, podľa okresného súdu neobstoja, nakoľko žalobkyňa predloženými dôkazmi (vyúčtovanie výnosov nehnuteľnosti za roky 2000, 2001, 2002, 2003 ako aj výpismi z účtu žalobcu) preukázala, že žalovaný nepoukazoval výnosy z nehnuteľnosti na účet hlavného mesta, ale poukazoval výnosy až do roku 2003 na účet žalobkyne. Žalobkyňa v jej jednotlivých listoch adresovaných žalovanému uvádzala bankové spojenie pre poukazovanie výnosov zo správy domu, v samotnom odsúhlasení zo dňa 4. augusta 2008 uviedla číslo účtu a variabilný symbol, na ktorý bol žalovaný povinný peňažné sumy poukazovať. Súd prvej inštancie mal teda za to, že si žalovaný bol dostatočne vedomý, ktorému subjektu majú byť výnosy poukazované. Za nedôvodnú okresný súd považoval aj námietku žalovaného, že sa na výkon správy nehnuteľnosti nevzťahuje zákon č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Tento zákon upravuje zároveň aj práva a povinnosti vlastníkov bytov a nebytových priestorov, ich vzájomné vzťahy a práva k pozemku, teda aj žalobkyňu ako spoluvlastníčku a ďalších spoluvlastníkov (manželia N.), a teda popri zmluvných dojednaniach o výkone správy je žalovaný povinný postupovať aj podľa ustanovení tohto zákona. Čo sa týkalo tvrdenia žalovaného, že nebol povinný viesť samostatný účet týkajúci sa hospodárenia z nehnuteľnosťou, tak takáto povinnosť mu podľa okresného súdu vyplýva priamo z čl. III bod 3. štvrtá odrážka zmluvy.

2.4. Súd prvej inštancie k námietke žalovaného, že nedošlo k spolurozhodovaniu o rozdelení výnosov za rok 2003-2007 medzi spoluvlastníkov poukázal na to, že ustanovenie § 139 ods. 2 OZ pre prijímanie rozhodnutia spoluvlastníkov o hospodárení so spoločnou vecou nepredpisuje žiadnu osobitnú procedúru, ani uskutočnenie formálneho hlasovacieho aktu a pre rozhodnutie samé nepredpisuje žiadnu obligatórnu formu ani výslovne nedefinuje jeho náležitosti. Súhlasný akt je tak podľa názoru súdu možné vyvodiť aj z konkrétnych úkonov ostatných spoluvlastníkov nehnuteľnosti. V danom prípade nastala osobitná situácia v tom, že prakticky spoluvlastníci dávajú súhlas s vyúčtovaniami nehnuteľnosti, ktoré vyhotovil

jeden z nich ako podnikateľský subjekt. Súd skonštatoval, že súhlas spoluvlastníka V. N. je možné vyvodit' z predložených vyúčtovaní, v ktorých žalovaný (zároveň aj spoluvlastník) domu prejavil slobodne, vážne, určite, zrozumiteľne svoju vôľu - súhlas s vyúčtovaním domu za obdobie 2003-2007, ktorý aj sám vyhotovil, podpísal a opatril pečiatkou. Súhlas oboch manželov bolo ďalej možné podľa okresného súdu vyvodit' aj z konania 25C/286/2009, v rámci ktorého sa V. N. spolu s manželkou v žalobe zo dňa 2. septembra 2009 domáhajú zrušenia a vysporiadania podielového spoluvlastníctva a navrhujú rozdelenie nehnuteľnosti, ktorá je aj predmetom Zmluvy o výkone správy nehnuteľnosti z 22. júna 1994, zapísanej na LV 4433, pričom pokiaľ ide o vzájomné finančné vysporiadanie poukazujú v podanej žalobe na to, že v danom prípade je potrebné prihliadať k výnosom týkajúcich sa predmetných nehnuteľností a s poukazom na ich výsledky je možné celkovú sumu vysporiadať finančne prostredníctvom započítania. Z uvedeného bolo podľa okresného súdu zrejmé, že spoluvlastníci predmetnej nehnuteľnosti počítali s existenciou výnosov z nehnuteľnosti, tak ako je uvedené vo vyúčtovaniach.

2.5. Ohľadom oprávnenia vedúceho právneho oddelenia V. O. na podanie žaloby v predmetnej veci, respektíve vedúcej právneho oddelenia V. K. na podávanie vyjadrení v predmetnej veci, resp. zamestnanca žalobcu - V. R. V. Z. na zastupovanie žalobcu v predmetnom konaní, súd prvej inštancie mal oprávnenie týchto osôb na vykonávanie úkonov za preukázané na základe predložených rozhodnutí starostu č. 1/2008 zo dňa 15. apríla 2008, č. 25/2015 a poverenia starostu zo dňa 15. októbra 2015. Okresný súd tu poukázal na to, že starosta je ako štatutárny orgán oprávnený poveriť zamestnancov mestskej časti uskutočňovaním právnych úkonov za mestskú časť, pričom sa jedná o bežnú prax, keď niektoré odborné činnosti spojené s činnosťou mestskej časti sú vykonávané prostredníctvom zamestnancov mestskej časti odborne kvalifikovaných na vykonávanie konkrétnych činností s tým, že v danom prípade bol rozsah oprávnení týchto zamestnancov jasne a zrozumiteľne špecifikovaný a vymedzený v predložených rozhodnutiach starostu.

2.6. Pokiaľ išlo o uplatnené úroky z omeškania okresný súd skonštatoval, že žalobkyňa listom zo 4. augusta 2008 oznámila v súlade s čl. III bodom 3. zmluvy žalovanému, že odsúhlasuje žalovaným predložené vyúčtovanie správy domu za roky 2003-2007 a požiadala žalovaného o prevod výnosov nehnuteľnosti na účet žalobkyne, pričom z pripojenej doručenky je zrejmé, že tento list bol žalovanému doručený dňa 14. augusta 2008. Uplynutím doby splatnosti (14 dní), teda vzniklo oprávnenie žalobkyni požadovať úroky z omeškania od 29. augusta 2008.

2.7. K podanej námietke premlčania súd prvej inštancie uviedol, že táto je nedôvodná, nakoľko žaloba bola podaná dňa 23. januára 2009, pričom premlčacia doba mohla začať plynúť najskôr od 29. augusta 2008, teda žaloba bola podaná včas.

2.8. Na záver súd uviedol, že sa v priebehu konania oboznámil aj s obsahom predložených odborných stanovísk, ako aj súdnych rozhodnutí predložených žalovaným v konaní, pričom uviedol, že súd nie je takýmito právnymi názormi vyjadrenými v odborných stanoviskách viazaný, aj keď z nich môže pri rozhodovaní vychádzať. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd v súlade s § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p.

3. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) ako súd odvolací, rozsudkom zo 6. apríla 2022 č. k. 3Cob/141/2019-596, rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

3.1. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia vo vzťahu k námietke žalovaného ohľadom nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne uviedol, že súd prvej inštancie správne právne posúdil postavenie žalobkyne, keď dospel k záveru, že jej svedčí aktívna vecná legitímácia. Uviedol, že spoluvlastníkmi nehnuteľností zapísanými na LV č. XXXX, katastrálne územie Z. M. W. (č.l. 238 spisu) sú V. N. a W. N. v podiele 1 a Hlavné mesto SR Bratislava v podiele 1. Mestská časť Bratislava - Staré Mesto (t.k. žalobkyňa) je na liste vlastníctva zapísaná ako správca k nehnuteľnostiam, ktorej bol Protokolom č. XX/XXXX z 21. decembra 1992 zverený majetok hlavného mesta do správy, a to vrátane spoluvlastníckeho podielu hlavného mesta o veľkosti 1 k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXXX. Žalobkyni právne postavenie vyplýva aj zo Zmluvy o výkone správy nehnuteľnosti z 22. júna 1994. Z uvedeného (v spojení s podrobným odôvodnením rozsudku súdom prvej inštancie) mal odvolací súd v súlade s názorom súdu prvej inštancie preukázanú aktívnu vecnú legitímáciu žalobkyne na podanie žaloby. Uviedol, že žalovaný na jednej strane tvrdí nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne, na

strane druhej pripravil vyúčtovania s konkrétnou sumou pre žalobkyňu, vykonával správu v presvedčení, že v danej veci koná so žalobkyňou a doručoval písomnosti žalobkyni, pričom je potrebné vychádzať aj zo zásady materiálnej publicity zápisov v obchodnom registri (zápis vlastníka a správcu), čiže podľa odvolacieho súdu žalovaný musel vedieť, kto je na liste vlastníctva, ktorý sa ho bezprostredne týka zapísaný ako vlastník a kto je správcou. Následne tvrdenie o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne sa vzhľadom na uvedené javilo i krajskému súdu ako účelové a súdu nebolo preukázané.

3.2. K námietke žalovaného ohľadom oprávnenia na podanie žaloby a na podávanie vyjadrení v súdnom konaní sa odvolací súd stotožnil s konštatovaním okresného súdu v bode 65. odôvodnenia jeho rozsudku, ktorý mal oprávnenie týchto osôb na vykonávanie úkonov preukázané na základe predložených Rozhodnutí starostu č. 1/2008 z 15. apríla 2008, č. 25/2015 a poverenia starostu z 15. októbra 2015. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Cob/136/2019 z 22. októbra 2020 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Obdo/18/2021 z 22. februára 2022, ktorý k vyššiemu uvedenému skonštatoval, že žalobou uplatnený nárok voči subjektu súkromného práva - žalovanému, je nárokom v súkromnoprávných veciach obce, a preto je potrebné vychádzať z úpravy zakotvenej v Občianskom zákonníku, pričom v prípade žaloby sa jedná o procesný úkon, ktorým sa právo na súdnu ochranu premieta do oblasti práva procesného a uskutočňuje ochranu hmotnoprávnemu nároku, a teda starosta je oprávnený na podanie žaloby bez predchádzajúceho súhlasu obecného zastupiteľstva, a to v súlade s ustanovením § 20 ods. 2 v spojení s § 18 ods. 2 písm. c) Občianskeho zákonníka. Odvolací súd uviedol, že žalovaný účelovo sporil aj ďalšie oprávnenia na jednotlivé právne úkony v súvislosti so zverením majetku mesta do správy, uzatvorením zmluvy o výkone správy, neudelenie súhlasu miestneho zastupiteľstva na podpísanie zmluvy o výkone správy atď., avšak s jednotlivými tvrdeniami sa súd prvej inštancie podľa krajského súdu riadne vysporiadal s výsledkom, že žalovaný nepreukázal nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žaloby ani nedôvodnosť nároku uplatňovaného žalobou.

3.3. Ohľadom námietky žalovaného týkajúcej sa neschválenia vyúčtovaní, túto odvolací súd vzhliadol ako nedôvodnú. Odkázal súčasne na odôvodnenie rozsudku okresného súdu, konkrétne odseku 64. Uviedol, že v prípade, ak žalovaný vyúčtovania zhotovil ako podnikateľ fyzická osoba, vyúčtovania podpísal a následne tvrdí, že s nimi nesúhlasí, mal odvolací súd za to, že sa jedná o následné účelové správanie žalovaného, ktoré nemožno vykladať ako neodsúhlasenie vyúčtovania, nakoľko by také posúdenie správania žalovaného vytváralo priestor pre výkon práva v rozpore s dobrými mravmi. Odvolací súd mal preto v súlade s názorom súdu prvej inštancie za preukázané, že sporné vyúčtovania (za rok 2003 až rok 2007) boli riadne schválené, pričom pokiaľ ide o spoluvlastnícky podiel manželov N. na nehnuteľnosti, nie je potrebné osobitné schválenie zo strany manželky, ak je spoluvlastnícky podiel k nehnuteľnosti v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, nakoľko sa jedná iba o právny úkon týkajúci sa správy nehnuteľnosti, ktorý ako bežnú vec vykonáva jeden z manželov v súlade s § 145 OZ. Osobitne bolo podľa krajského súdu v tomto prípade potrebné zdôrazniť, že jeden z manželov je súčasne fyzickou osobou spôsobilou na zhotovenie vyúčtovania, nie je preto dôvodné vytvárať priestor pre úvahy o neodsúhlasení vyúčtovania manželmi N., a teda s povinnosťou žalovaného previesť zodpovedajúce výnosy žalobkyni v súlade so zmluvou o výkone správy a schváleným vyúčtovaním. Pokiaľ ide o výšku vyúčtovania, krajský súd uzavrel, že nárok uplatňovaný žalobou zodpovedá rozúčtovaniu výnosov žalovaným, čiže samotný žalovaný určil výšku, ktorá má byť určená, ako sám uviedol pre Hlavné mesto SR Bratislava - Mestská časť Bratislava Staré Mesto a žalobkyňa túto sumu akceptovala, t.j. istina uplatňovaná žalobou je podľa súdov oboch inštancií čo do výšky dôvodná a žiadne ďalšie špekulácie o výške výnosov na vyplatenie zo strany žalovaného nemôžu obstať. Odvolací súd uzavrel, že nakoľko žalovaný výnosy z vyúčtovania nevydal žalobkyni, čiže nepostupoval v súlade so zmluvou o výkone správy, ktorou sa podľa čl. III ods. 3 zaviazal výnosy poukázať spoluvlastníkom do 14 dní po odsúhlasení vyúčtovania správy domu, dostal sa do omeškania odo dňa 29. augusta 2008 a je povinný z dlžnej sumy platiť zákonný úrok z omeškania vo výške uloženej žalovanému súdom prvej inštancie.

3.4. Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením žalovaného o premlčaní nároku uplatňovaného žalobou. Žalobkyňa odsúhlasila vyúčtovanie listom doručeným žalovanému dňa 14. augusta 2008 a požiadala o prevod výnosov, pričom žaloba bola na súd podaná dňa 23. januára 2009, teda nemohlo dôjsť k premlčaniu nároku uplatňovaného žalobou. Súd prvej inštancie preto podľa odvolacieho súdu správne právne posúdil i nárok na úroky z omeškania v súlade so zmluvou o výkone správy a zákonnou úpravou

týkajúcou sa úrokov z omeškania a vylúčil premlčanie, pričom skutočnosť, že sa jedná o vyúčtovanie za roky 2003-2007, nemá vplyv na začatie plynutia premlčacej doby, keďže vyúčtovania boli doručené oneskorene.

3.5. Odvolací súd záverom skonštatoval, že nezistil procesné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť dôvodom pre zrušenie odvolaním napadnutého rozsudku, a preto v zmysle vyššie uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správny zdôrazňujúc skutočnosť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnej žalobkyni síce patrí nárok na náhradu trov odvolacieho konania ale žiadne trovy jej nevznikli, preto jej súd nárok v súlade s čl. 17 CSP nepriznal.

4. Proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podal včas dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) odôvodnené podľa § 420 písm. f) C.s.p., podľa ktorého súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

4.1. Dovolateľ prípustnosť svojho dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f) C.s.p. tvrdí v nesprávnom procesnom postupe odvolacieho súdu, kedy tento v bode 22. odôvodnenia svojho rozhodnutia dospeš k záveru, že „rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, avšak s prihliadnutím najmä na zásady uvedené v čl. 2, 5, 6 a 17 CSP, nie je účelné ani hospodárne zodpovedať každú námietku žalovaného, ak nemá vplyv na správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie a je zachované právo na spravodlivé rozhodnutie a riadne odôvodnenie rozhodnutia súdu, pričom odvolací súd odkazuje na podrobné odôvodnenie rozsudku súdom prvej inštancie“. Dovolateľ vytýka súdom oboch inštancií, že žiaden s ním predložených dôkazov nebol preskúmaný a posúdený súdom, z ktorého dôvodu nebol ani dostatočne argumentovaný v rozhodnutiach súdov. Namieta, že z obsahu odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch inštancií mu nie je zrejмый myšlienkový postup súdov pri prijatí rozhodnutí, ani to, ako sa súdy oboznámili s obsahom dôkazov, nakoľko z rozhodnutí súdov podľa dovolateľa vyplýva ich ignorancia voči dôkazom.

4.2. Vo vzťahu k námietke nepresvedčivosti odôvodnenia aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne má dovolateľ za to, že žalobkyňa, ako delegovaný správca majetku nikdy nepreukázala svoje vlastníctvo k pohľadávkam z výnosov zo spoločnej veci, resp. ak by takýto nárok vznikol, bol by nárok patriaci výlučne spoluvlastníkom spoločnej veci, nie správcovi jedného zo spoluvlastníkov. Tvrdí, že pokiaľ žalobkyňa ako správca majetku na základe § 6 ods. 2 zákona č. 138/1991 o majetku obcí mala oprávnenie majetok držať, užívať, brať úžitky a nakladať s ním v súlade s týmto zákonom, nie na základe dôkazu štatútu Hlavného mesta Bratislava, tak naďalej všetky, prípadne vzniknuté pohľadávky a iné majetkové práva okrem tých, ktoré sú uvedené v citovanom ustanovení, rovnako aj spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnostiach, zostali vo vlastníctve spoluvlastníka, teda Hlavného mesta Bratislava.

Vytýka súdom, že vo svojich rozhodnutiach nebrali do úvahy záväznosť ustanovení dotknutých právnych predpisov účinných v čase podpísania zmluvy o výkone správy, tieto nesprávne vykladali a aplikovali. Vo vzťahu k posúdeniu aktívnej vecnej legitímácie ide podľa dovolateľa o aplikáciu zákona č. 138/1991 Zb. v znení účinnom v rozhodnom čase, ignorovanie ust. 15 ods. 2 písm. b) zákona č. 377/1990 Zb. v znení účinnom v čase podpísania zmluvy, nesprávneho výkladu a aplikácie štatútu Hlavného mesta Bratislava, nerešpektovania Zásad hospodárenia s majetkom Hlavného mesta Bratislava vydaných formou VZN č. 2/1993, nesprávneho výkladu o splnení podmienok pre aplikáciu ust. § 139 ods. 2 prvá veta OZ, ktoré by podľa názoru súdu malo vyústiť k dohode medzi spoluvlastníkmi nehnuteľnosti, čo však podľa dovolateľa preukázané nebolo, z ktorého dôvodu hodnotí rozhodnutia súdov oboch inštancií ako arbitrárne.

Vytýka tiež súdom, že tieto neodôvodnene nebrali do úvahy skutočnosť, že právna úprava jednotky územnej samosprávy je obsiahnutá v osobitnom zákone, a že osobitosti, ako aj celé znenie zákona č. 138/1991 Zb., zákona č. 369/1990 Zb. a zákona č. 377/1990 Zb. je treba rešpektovať, najmä vo vzťahu k rigoróznym ustanoveniam, ktoré sú odlišné od úpravy uvedenej v Obchodnom a Občianskom zákonníku.

Namieta nesprávnosť záverov súdov oboch inštancií tvrdiac, že zverenie majetku vo vlastníctve Hlavného mesta Bratislava, ku ktorému bola správa delegovaná na žalobkyňu, je potrebné považovať za nakladanie so zvereným majetkom a o tejto veci bolo oprávnené, resp. povinné rozhodnúť miestne zastupiteľstvo podľa § 15 ods. 2 písm. b) zákona č. 377/1990Zb., nie iba starosta.

V nosnej časti dovolania vytyka súdom, že tieto sa žiadnym spôsobom nevysporiadali s dôkazmi: Odborné stanovisko X.. V. V. M., B. z 30. augusta 2009 a Právna analýza X.. V. V. O., H. z 23. apríla 2015, z ktorých vyplýva o.i., že zamestnanci mesta nemôžu realizovať rozhodovaciu právomoc a podpisové právo, nakoľko tieto sú viazané výlučne na osobu starostu mestskej časti. V tejto súvislosti dovolateľ trvá na tom, že návrh na vydanie platobného rozkazu, podpísaný zamestnancom - vedúcim právneho oddelenia žalobkyne, bol podpísaný neoprávnenou osobou, avšak ani jeden zo súdov na túto skutočnosť neprihliadali. Žalovaný je toho názoru, že odvolací súd mal na tieto dôkazy prihliadať s argumentmi, ktoré považuje dovolateľ za relevantné sa vysporiadať a toto v rámci rozhodnutia odôvodniť. Nakoľko tak odvolací súd nevykonal, má žalovaný za to, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. V zmysle vyššie uvedeného navrhol, aby dovolací súd zrušil dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal dovolateľovi právo na náhradu trov dovolacieho konania.

5. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalovaného uviedla, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zodpovedá požiadavkám na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, rozsudok obsahuje zásadné vysvetlenie podstatných dôvodov, ako i vysporiadanie sa so všetkými argumentmi strán, ktorý boli vo veci relevantné. Z vyššie uvedených dôvodov žalobkyňa navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol ako neprípustné podľa § 447 CSP, alternatívne ako nedôvodné zamietol podľa § 448 CSP.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný, zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného treba odmietnuť.

7. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

8. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

9. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Podľa § 431 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytykaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v

konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP a tvrdí zásah do jeho práva na spravodlivý proces, spočívajúci v nesprávnom procesnom postupe odvolacieho súdu, keď tento sa podľa dovolateľa nezaoberal ním predloženými dôkazmi, z ktorého dôvodu rozhodnutie súdu trpí i vadou v podobe jeho nedostatočnej odôvodnenosti, konkrétne v časti námietky nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobkyne.

13. Pod pojmom „nesprávny procesný postup“, ktorý odôvodňuje prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP možno rozumieť faktickú činnosť alebo nečinnosť súdu, procedúru prejednávania veci (to, ako súd viedol spor), znemožňujúcu strane sporu plnohodnotnú realizáciu jej procesných oprávnení, mariacu možnosť jej aktívnej účasti na konaní, ale aj absenciu odôvodnenia súdneho rozhodnutia, jeho nedostatočnosť, nezrozumiteľnosť, nepresvedčivosť, či svojvoľnosť, nezabezpečujúcu všetky atribúty a garancie spravodlivej súdnej ochrany. Nemožno totiž oddeľovať procesný postup súdu a rozhodnutie, ktoré je jeho sumárom a výsledkom, pretože celý faktický procesný postup súdu a naň nadväzujúci myšlienkový pochod hodnotenia skutkového stavu a jeho subsumovania pod relevantnú právnu normu je stelesnený v odôvodnení rozhodnutia súdu a práve cez odôvodnenie rozhodnutia musí byť preskúmateľný (pozri aj nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 120/2020 z 21. januára 2021, body 37. až 41.).

14. V súvislosti s otázkou nevykonania dôkazu navrhovaného stranou sporu v kontexte prípustnosti dovolania podľa ust. § 420 písm. f) CSP dovolací súd uvádza, že pokiaľ súd nevykonával v priebehu civilného konania všetky navrhované dôkazy alebo nevykonával iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nedostatočne zistil skutkový stav alebo nesprávne vyhodnotil niektorý dôkaz, nemožno to v zásade považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení strany, čo v súlade s ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP (I. ÚS 65/2020, III. ÚS 171/2018, II. ÚS 202/2020, II. ÚS 108/2020, IV. ÚS 511/2020). V súvislosti s uvedeným však dovolací súd považuje za potrebné upozorniť, že Ústavný súd SR vo svojich rozhodnutiach tiež vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (III. ÚS 332/2009). Práve z uvedeného dôvodu dovolací súd považoval za nevyhnutné zaoberať sa skutočnosťou, či o uvedený výnimočný prípad nejde aj v súdnej veci.

15. Najvyšší súd považuje za potrebné poukázať na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, ale neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, akým majú byť posúdené. Význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je v zásade v právomoci orgánu, ktorý rozhoduje o merite veci. Z uvedeného vyplýva, že právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe zahŕňa právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné (I. ÚS 52/03).

16. V súvislosti s namietanými nedostatkami v procese dokazovania dovolací súd zdôrazňuje, že posudzovanie návrhov na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 CSP) a nie sporových strán. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi, s jej návrhmi dôkazov a ani s jej vyhodnotením dôkazov.

17. V zmysle v bode 14. odôvodnenia tohto rozhodnutia citovaného rozhodnutia Ústavného súdu č.k. III. ÚS 332/2009 (obdobne v 5Cdo/107/2019) k porušeniu práva na spravodlivý proces dochádza v prípadoch, kedy súd nevykoná stranou navrhovaný dôkaz, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie

skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí pritom jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich jednotu. Z rozhodnutí súdov oboch inštancií, v ich organickej jednote v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP, jednoznačne vyplýva, že o takýto prípad porušenia práva sa v prejednávanej veci nejedná. Z priebehu konania, ako i z rozhodnutí súdov je zreteľné, že stranami v konaní predložené a vykonané dôkazy, dali súdom dostatočný podklad pre záver o preukázanej aktívnej vecnej legitímácii žalobkyne, ktorý zároveň vo svojich rozhodnutiach i dostatočne zdôvodnili.

18. Dovolateľ v prevažujúcej časti svojho dovolania vytýka súdom, že tieto sa žiadnym spôsobom nevysporiadali so žalovaným predloženými dôkazmi, konkrétne Odborným stanoviskom X.. V. V. M., B. z 30. augusta 2009 a Právnou analýzou X.. V. V. O., H. z 23. apríla 2015. Žalovaný je toho názoru, že odvolací súd mal na tieto dôkazy prihliadať s argumentmi, ktoré považuje dovolateľ za relevantné, sa vysporiadať a toto v rámci rozhodnutia odôvodniť. Nakoľko tak odvolací súd, ani súd prvej inštancie nevykonali, má žalovaný za to, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

18.1. Dovolací súd uvádza, že nemožno súhlasiť s námietkou žalovaného, že súdy sa žiadnym spôsobom nevysporiadali s dôkazmi (Odborné stanovisko X.. V. V. M., B. z 30. augusta 2009 a Právna analýza X.. V. V. O., H. z 23. apríla 2015). Z bodu 59. odôvodnenia rozsudku okresného súdu je naopak zrejmé, že súd vykonal dokazovanie okrem iného tak Odborným stanoviskom zo dňa 30. augusta 2009, ako i právnou analýzou vypracovanou X.. V. V. O., H.. Následne z vykonaného dokazovania ustálil, že žalobkyni svedčí aktívna vecná legitímácia v predmetnom konaní (bod 60.) Napokon i v bode 68. odôvodnenia svojho rozhodnutia okresný súd uviedol, že sa „v priebehu konania oboznámil aj s obsahom predložených odborných stanovísk, ako aj súdnych rozhodnutí predložených žalovaným v konaní. Súd nie je takýmito právnymi názormi vyjadrenými v odborných stanoviskách viazaný, aj keď z nich môže pri rozhodovaní vychádzať. V danom prípade však súd na základe vykonaných dôkazov dospel k vyššie uvedeným záverom, či už pokiaľ ide o oprávnenú osobu na podanie žaloby respektíve o oprávnenosť celkového nároku žalobcu". Svoj záver ohľadom oprávnenia osôb (oprávnenia vedúceho právneho oddelenia V.. O. na podanie žaloby v predmetnej veci, respektíve vedúcej právneho oddelenia V.. K. na podávanie vyjadrení v predmetnej veci, respektíve zamestnanca žalobkyne - V. R. V. Z. na zastupovanie žalobkyne v predmetnom konaní) na podanie žaloby v predmetnej veci okresný súd dôsledne zdôvodnil v bode 65. odôvodnenia svojho rozhodnutia, s ktorým názorom sa stotožnil i odvolací súd v bode 25. svojho rozsudku, v ktorej súvislosti okrem iného poukázal i na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Cob/136/2019 zo dňa 22. októbra 2020 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Obdo/18/2021 zo dňa 22. februára 2022. V súvislosti s uvedeným nemožno prisvedčiť dovolateľovi, keď tento tvrdí, že súdy oboch inštancií sa predmetnými dôkazmi vôbec nezaoberali, či „výslovne ich ignorovali", nakoľko tieto považovali za dôkazy, ktoré nemajú vplyv na správnosť rozhodnutia. Naopak, práve tým, že súdy oboch inštancií sa komplexne dôkazmi zaoberali, dospeli k záveru o dostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne v predmetnej veci, pričom svoj záver primerane zdôvodnili.

Dovolací súd dodáva, že žalovaný vo svojom dovolaní neuviedol, ktoré konkrétne jeho procesné práva mali byť v konaní porušené, jeho argumentácia sa obmedzuje najmä na nesúhlas s právnym názorom súdov oboch inštancií ohľadom posúdenia otázky aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne. Pre prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP musí intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu dosahovať mieru porušenia práva na spravodlivý proces. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania len v tom prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia práva sporovej strany na spravodlivý proces.

19. Najvyšší súd súčasne v kontexte dovolacej námietky nedostatočne vykonaného dokazovania navyše uvádza, že ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, resp. vykoná iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, nezakladá to vadu konania v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP, nakoľko to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strany mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčené (obdobne R 125/1999, R 6/2000). Najvyšší súd

zdôrazňuje, že procesným pochybením by bol taký postup súdu, ktorý by procesnej strane v konaní znemožnil dôkazy predkladať, alebo navrhovať, čo však nie je prípad tu posudzovanej veci. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné, alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP, avšak takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

20. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné, alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Dovoláním sa nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

20.1. Možno uzavrieť, že ak žalovaný vytýka odvolaciemu súdu nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu, nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval už ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (napr. II. ÚS 465/2017).

21. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. uplatneným nárokom a obranou proti takému uplatneniu. Pritom všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 204/04).

22. Konajúce súdy v odôvodnení ich rozhodnutí (a to pri spojení rozsudkov súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) naplnili požiadavky plynúce zo základného práva žalovaného na súdnu ochranu, keďže odôvodnenie vyhovie žalobkyňou uplatnenému nároku možno považovať za uspokojujúce. Dovolateľ namietal, že sa odvolací súd nevysporiadal s jeho argumentáciou uvedenou v odvolaní a nie je mu z obsahu odôvodnenia rozhodnutí súdov zrejmý myšlienkový postup súdov pri prijatí ich rozhodnutí. Dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu obsahuje dostatočnú právnu argumentáciu k relevantným odvolacím námietkam a nie je možné ho považovať za nedostatočne odôvodnené. Základnými odvolacími námietkami žalovaného sa odvolací súd zaoberal a napriek tomu, že už prvoinštančné rozhodnutie dávalo odpovede na ním vznesené námietky, odvolací súd uviedol na zdôraznenie správnosti jeho záverov aj ďalšie dôvody. Dovolací súd dospel k záveru, že obidve rozhodnutia súdov nižšej inštancie zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedli rozhodujúci skutkový stav, stanoviská sporových strán k prerokovávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citovali právne predpisy, ktoré aplikovali na daný prípad, a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Súd primerane vysvetlil, z akých úvah a dôkazov vychádzali pri posudzovaní otázky aktívnej legitímácie žalobkyne v konaní. Súd prvej inštancie, ako aj súd odvolací, dostatočne odôvodnili právny záver, že žaloba bola v predmetnej veci podaná oprávnenou osobou a tiež, že úkony v ďalšom konaní boli vykonávané oprávnenými osobami. Postupom súdov teda nedošlo k vade v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP, ktorá zakladá porušenie práva žalovaného na spravodlivý súdny proces.

23. Pokiaľ má dovolateľ za to, že žalobkyňa ako delegovaný správca majetku nepreukázala svoje vlastníctvo k pohľadávkam z výnosov zo spoločnej veci, resp. pokiaľ žalobkyňa ako správca majetku na

základe § 6 ods. 2 zákona č. 138/1991 o majetku obcí mala oprávnenie majetok držať, užívať, brať úžitky a nakladať s ním v súlade s týmto zákonom, tak naďalej všetky, prípadne vzniknuté pohľadávky a iné majetkové práva okrem tých, ktoré sú uvedené v citovanom ustanovení, rovnako aj spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnostiach, zostali vo vlastníctve spoluvlastníka, teda Hlavného mesta Bratislava, ako aj vo vzťahu k tvrdeniu dovolateľa, že sa sudy dopustili nesprávneho výkladu a aplikácie štatútu Hlavného mesta Bratislava a nerešpektovania Zásad hospodárenia s majetkom Hlavného mesta Bratislava vydaných formou VZN č. 2/1993, nejedná sa zo strany dovolateľa o námietku nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdov z dôvodu nedostatočnosti odôvodnenia ich rozhodnutí, avšak z obsahu dovolania je zrejmá len všeobecná nespokojnosť dovolateľa s vyvodením iných skutkových zistení a záverov súdmi nižších inštancií, než mal on sám.

23.1. Vo vzťahu k žalovaným tvrdenej nepresvedčivo odôvodnenej aktívnej legitimácie na strane žalobkyne dovolací súd opätovne pripomínajúc späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom súdu prvej inštancie, v tejto časti odkazuje na bod 43. a 60. a nasl. odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu, kde tento zreteľne ozrejmil s poukazom na znenie ust. § 2 ods. 2 zákona č. 377/1990 Zb. o hlavnom meste Slovenskej republiky Bratislave, že mestské časti sú právnickými osobami, ktoré za podmienok ustanovených zákonom alebo štatútom hlavného mesta hospodária so zvereným majetkom a so zverenými finančnými prostriedkami a s vlastnými príjmami i vlastným majetkom získaným vlastnou činnosťou. V nadväznosti na uvedené okresný súd poukázal na to, že samotný štatút vo svojom článku 36 stanovuje povinnosť pre hlavné mesto a mestskú časť spísať protokol o zverení majetku do správy mestskej časti, čo bolo v predmetnej veci dodržané a to Protokolom č. XX/XX o zverení majetku hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy do správy mestskej časti Bratislava Staré Mesto zo dňa 21. decembra 1992. Okresný súd ďalej zreteľne uviedol, že „bol dodržaný aj postup vyplývajúci s § 5 Všeobecne záväzného nariadenia hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy č. 2/1993 zo dňa 29. apríla 1993 o zásadách hospodárenia s majetkom hlavného mesta Slovenskej republiky. Zároveň v zmysle čl. 36 štatútu bola mestská časť oprávnená veci zverené jej do správy a súvisiace práva a záväzky zveriť do správy organizáciám alebo zariadeniam, ktoré založila, alebo zriadila, v danom prípade SaÚD BA Staré Mesto, pričom jej udelila určité oprávnenia vyplývajúce zo Zriaďovacej listiny zo dňa 20. decembra 1991. Zákon takúto možnosť nevyklúčoval, naopak z doslovného znenia vyššie uvedeného zákonného ustanovenia § 2 ods. 2 zákona č. 377/1990 Zb. táto možnosť vyslovene vyplýva, keď toto ustanovenie odkazuje na štatút hlavného mesta a ustanovenia štatútu túto možnosť výslovne uvádzajú. Z poverenia starostky zo dňa 26. mája 1992 udeleného R.. F. N. K., riaditeľovi SaÚD BA Staré Mesto a následných pokynov mu udelených konkrétne z bodu 1. písm. b) vyplýva oprávnenie na uzatvorenie zmluvy o výkone správy pre prípad, kedy je žalobca, resp. hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava spoluvlastníkom nehnuteľnosti vo výške spoluvlastníckeho podielu 1. Uvedený postup nijako neodporuje ani ustanoveniam zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí uvádzaným žalovaným, konkrétne § 6 ods. 1 a 2 a ani od 1. januára 1994 účinného ods. 5 uvedeného zákona ani § 9 ods. 2 písm. c) uvedeného zákona". Odvolací súd sa s uvedeným záverom súdu prvej inštancie stotožnil, čo vyplýva z bodov 24. a nasl. odôvodnenia jeho rozhodnutia.

Námietku nedostatočnosti odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch inštancií dovolací súd vo vzťahu k vyššie uvedenému hodnotí ako nedôvodnú, nie je možné prisvedčiť dovolateľovi, keď tento tvrdiac prípustnosť svojho dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP vytýka súdom, že pri svojom rozhodovaní a v rámci odôvodnení svojich rozhodnutí nebrali do úvahy ustanovenia vyššie uvedených dotknutých právnych predpisov, resp. svoje rozhodnutia vo vzťahu k uvedenému dostatočne neodôvodnili.

23.2. Dovolateľ namietajúci nepresvedčivosť odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vytýka súdom, že tieto nesprávne aplikovali ustanovenia zákona č. 138/1991 Zb. v znení účinnom v rozhodnom čase, ignorovali ust. 15 ods. 2 písm. b) zákona č. 377/1990 Zb. v znení účinnom v čase podpísania zmluvy a dopustili sa i nesprávneho výkladu o splnení podmienok pre aplikáciu ust. § 139 ods. 2 prvá veta OZ. V tejto časti dovolací súd uvádza, že nie je mu zrejmé, akými vadami má podľa dovolateľa trpieť rozhodnutie odvolacieho súdu, z ktorého dôvodu má byť jeho odôvodnenie vo vzťahu k uvedeným námietkam „nepresvedčivé". Napriek uvedenému v tejto časti dovolací súd odkazuje na bod 61. a nasl. odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu, s ktorým sa stotožnil i súd odvolací a kde tento s odkazom na vyššie uvedené ustanovenia a s poukazom na predmet Zmluvy o výkone správy nehnuteľnosti (zabezpečenie prevádzky domu a zabezpečenie údržby a opráv spoločných častí, spoločných zariadení a

príslušenstva vrátane pozemku, ktorý prináleží k tomuto domu za podmienok uvedených v zmluve) jednoznačne uviedol, že predmetom zmluvy nie je nakladanie s majetkovými právami žalobcu, tieto ostali naďalej aj po uzatvorení Zmluvy o výkone správy nehnuteľnosti žalobcovi, a teda dostatočne ozrejmil, že nejde teda o úkon, pri ktorom by išlo o nakladanie s majetkovými právami v určenej hodnote v zmysle vyššie cit. ust. § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, alebo ktorý by bolo možné zaradiť medzi najdôležitejšie úkony v zmysle vyššie cit. ust. § 15 ods. 2 písm. b) zákona č. 377/1990 Zb. o hlavnom meste Slovenskej republiky Bratislave, a teda ktorému by muselo predchádzať rozhodnutie mestského, obecného, respektíve miestneho zastupiteľstva. K tvrdeniu žalovaného, že žalobca nebol oprávnený sám vo svojom mene podať žalobu doručení súdu dňa 23. januára 2009 okresný súd v bode 62. svojho rozhodnutia vysvetlil, a to s poukazom na ust. § 6 ods. 4 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, že v čase podania žaloby pokiaľ ide o aplikáciu ust. § 6 ods. 4 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, tak uvedené ustanovenie je účinné odo dňa 1. júla 2009, a teda v čase podania žaloby právny predpis neukladal žalobkyni konať výlučne len v mene Hlavného mesta SR Bratislavy, ergo postup, ktorý by spočíval v zamietnutí žaloby z uvedeného dôvodu by bol retroaktívny. Odôvodnenie rozhodnutí súdov oboch inštancií i v tejto časti hodnotí dovolací súd ako primerané.

23.3. Pokiaľ dovolateľ vytýka súdom, že nebrali do úvahy skutočnosť, že právna úprava jednotky územnej samosprávy je obsiahnutá v osobitnom zákone a že osobitosti, ako aj celé znenie zákona č. 138/1991 Zb., zákona č. 369/1990 Zb. a zákona č. 377/1990 Zb. je treba rešpektovať, najmä vo vzťahu k rigoróznym ustanoveniam, ktoré sú odlišné od úpravy uvedenej v Obchodnom a Občianskom zákonníku, uvedenú dovoláciu námietku hodnotí najvyšší súd ako nezrozumiteľnú, a to i s odkazom na žalovaným tvrdenú nedostatočnosť odôvodnenia rozhodnutí súdov, nakoľko sám okresný súd v bode 62. odôvodnenia svojho rozsudku vysvetlil, že hospodárenie s majetkom obce, resp. hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy upravujú osobitné právne predpisy, ktorými sú zákon č. 138/1991 Zb. o majetku obcí a zákon č. 377/1990 Zb. o hlavnom meste Slovenskej republiky Bratislave, teda analógia zákona tu teda nie je potrebná. Svoj záver súdy opäť primerane zdôvodnili.

23.4. Vo vzťahu k námietke neodôvodnenosti rozhodnutia odvolacieho súdu a dovolateľom tvrdenej nesprávnosti výkladu o splnení podmienok pre aplikáciu ust. § 139 ods. 2 prvá veta OZ, na základe ktorého zo strany súdov malo dôjsť k podľa dovolateľa neodôvodnenému vyústeniu k dohode medzi spoluvlastníkmi nehnuteľnosti, dovolací súd odkazuje na bod 64. a nasl. odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu, kde tento poukázal na to, že ustanovenie § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka pre prijímanie rozhodnutia spoluvlastníkov o hospodárení so spoločnou vecou nepredpisuje žiadnu osobitnú procedúru ani uskutočnenie formálneho hlasovacieho aktu a pre rozhodnutie samé nepredpisuje žiadnu obligatórnu formu ani výslovne nedefinuje jeho náležitosti a súhlasný akt je tak podľa názoru súdov možné vyvodiť aj z konkrétnych úkonov ostatných spoluvlastníkov nehnuteľnosti. Súd následne uviedol, že v danom prípade nastala osobitná situácia v tom, že prakticky spoluvlastníci dávajú súhlas s vyúčtovaniami nehnuteľnosti, ktoré vyhotovil jeden z nich ako podnikateľský subjekt a následne podrobne zdôvodnil, z akých dôkazov vyvodil osobitne súhlas spoluvlastníka V. N., resp. i súhlas oboch manželov. S uvedeným sa stotožnil i odvolací súd a svoje závery podrobne vysvetlil v bode 27. odôvodnenia svojho rozhodnutia, žalovaného námietku nedostatočnosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu preto i tu dovolací súd vzhliadol ako nedôvodnú.

24. Dovolací súd uvádza, že je očividné, že dovolateľ vytýkajúci súdom oboch inštancií, že tieto nebrali do úvahy záväznosť ustanovení dotknutých právnych predpisov účinných v čase podpísania zmluvy o výkone správy (zákon č. 138/1991 Zb., ust. 15 ods. 2 písm. b) zákona č. 377/1990 Zb., štatút Hlavného mesta Bratislava, Zásady hospodárenia s majetkom Hlavného mesta Bratislava vydaných formou VZN č. 2/1993, ust. § 139 ods. 2 prvá veta OZ), tieto nesprávne vykladali, a preto dospeli k podľa neho nesprávnym záverom, napriec dovolaním opakuje svoje tvrdenia k jednotlivým častiam žalobou uplatňovaného nároku, známe z konania pred súdmi nižších inštancií, a sumarizuje z ich strany podľa neho nesprávne zistený skutkový stav a nesprávne rozhodnutia. Podľa ustanovenia § 442 C.s.p. je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd a nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení. Najvyšší súd zdôrazňuje fakt, že dovolanie nie je možné považovať za ďalšie odvolanie (k tomu vid. ust. § 366 C.s.p.).

25. Najvyšší súd záverom pripomína, že v dôsledku viazanosti dovolacími dôvodmi dovolací súd

neprejednáva dovolanie nad rozsah dovolacích dôvodov vymedzených dovolateľom v dovolaní (rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/90/2019, 1Cdo/206/2016, 3Cdo/59/2017, uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 227/2018). Tento postup súvisí s dôsledným zachovávaním dispozičného princípu a princípu právnej istoty, ako aj procesnej zodpovednosti strán za ochranu svojich práv.

25.1. Zároveň pri posudzovaní procesného úkonu strany sporu podľa jeho obsahu nemôže súd určitému úkonu dávať iný význam než ten, ktorý zodpovedá obsahu úkonu, jeho vnútornej skladbe, logike, zvolenej argumentácii, v úkone použitým výrazovým prostriedkom a celkovému zmyslu úkonu strany sporu (3Cdo/128/2010).

25.2. V nadväznosti na uvedené východiská dovolací súd preskúmal dovolanie žalovaného a zistil, že dovolateľ v ňom výslovne uviedol, že dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu podáva podľa ust. § 420 písm. f) CSP. Následne z ďalšieho obsahu dovolania vyplýva, že žalovaný štruktúrovane oddelil jednotlivé súbežne uplatnené námietky prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, a teda nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie a namietané vady v procese dokazovania, podporené argumentáciou a rozhodnutiami najvyššieho súdu, Ústavného súdu SR a judikátúrou ESLP, ako i citáciu ust. § 420 CSP a § 431 CSP. Zo žiadnej časti dovolania nevyplýva, že by v ňom dovolateľ uplatnil dôvod prípustnosti podľa ust. § 421 ods. 1 CSP. Aj v tomto prípade platí, že samotná nespokojnosť so závermi rozhodnutia súdu, či polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, nezodpovedá kritériu uvedenému v ust. § 421 CSP (viď sp. zn. 3Obdo/28/2018 a 3Obdo/64/2018).

26. Po preskúmaní dovolania možno konštatovať, že toto podanie je úplné a zrozumiteľné a je zrejmé, na akých dôvodoch prípustnosti dovolania a dôvodoch dovolania bolo založené. Skutočnosť, že dovolanie bolo spísané kvalifikovanou osobou (§ 429 ods. 1 CSP), má byť tiež zárukou toho, že dovolanie bude obsahovať všetky potrebné náležitosti vrátane uvedenia dôvodu, pre ktorý sa rozhodnutie odvolacieho súdu napáda dovolaním (obdobne v II. ÚS 277/2021).

27. Z dôvodov vyššie v odôvodnení tohto rozhodnutia uvedených dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nie je procesné daná a dovolanie neumožňuje, aby bol na jeho základe uskutočnený meritórny prieskum. So zreteľom na uvedené dovolací súd uzatvára, že dovolanie žalovaného je procesne neprípustné, a preto ho podľa § 447 písm. f) CSP odmietol.

28. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (ust. § 451 ods. 3 veta druhá CSP). O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ust. § 453 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP, pričom žalobkyni, ktorá bola v dovolacom konaní úspešná, nepriznal náhradu trov konania, keďže jej v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

29. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z., o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.